

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 10

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

28 årg.

5 Mars

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

1911.

Den gode herden.

Joh. 10: 11-18.

Livets strid och nöd börjar för många redan i unga år. Även för de barn, som äga lyckan att få växa upp i goda hem, kunna de inre striderna börja, redan innan barnskorna äro uttrampade. Här finnas barn, som inte våga att tala om de strider, de ha att kämpa. Ingen synes förstå deras djupa längtan efter renhet från synden, efter ljus i allt livets mörker, efter ro och vila och harmoni för den inre människan. Livet blir såsom livet i en öken utan skyddande skugga och utan porlande källsprång för den tidigt vaknande evighetstörsten.

Du kära barn! Låt mig säga dig, att det är efter Jesus, den gode herden, du längtar. Du längtar efter honom, som gav sitt liv för dig och för mig och för hela vida världen. Du längtar efter honom, som göt sitt heliga blod och bar den stingande törnekronan, på det du skulle vinna försoning och renhet och genom förlåtelsens rikedom bliva vitare än snö. Förstår du inte, att han är din vän, din trofaste herde, som vill vårda dig ömt och lära dig känna storheten av sin kärlek och skönheten av ett liv i tron på honom.

Ty det blir ett innerligt hjärteförhållande mellan Jesus och hans trogna. "Jag känner de mina," säger han, "och är känd av de mina, såsom Fadern känner mig och jag känner Fadern." Och vi lära oss bäst förstå Jesus och känna hans sinnelag, när vi rätt djupt betänka, vad det innebär, att han

gav sitt liv för oss. Från korset på Golgata lyser hans kärlek varm och stor in i fattiga, syndiga människobarns hjärtan.

Men det finnes många små, som ägt litet av det goda hemmets hägn och vård. De likna lamm, som irra omkring i vildmarken, där djupa klyftor hota att uppsluka dem, där vilda djur söka dem såsom byte, och där de till sist fastna i stingående törnesnår, blödande och förblödande. Det är barn, som gått vilse i världen och synden.

Tänk, om du skulle vara ett sådant vilsekommet litet barn!

Låt mig säga dig, att Jesus, den gode herden, går och letar efter de bortkomna. Varför letar och söker han så efter dig? Därför att han älskar dig så innerligt och vill lösgöra dig ur syndens törnen och bära dig hem till sin hjord. Ty så säger han: "Jag har ock andra får, som icke äro av detta fårahuset. Dem måste jag ock föra härtill, och de skola höra min röst, och det skall varda en hjord och en herde."

Här fingo vi nu av Jesu egen mun höra, att han älskar även de bortavarande och vilsekomna lammen och att han vill föra dem till sin hjord. Och frågar du, på vad sätt han skall kunna föra dig till sin hjord, så säger han oss

även detta. *Du måste höra hans röst.* Men hans röst få vi höra i vårt nya testamente, i vår heliga Bibel. Det är en välsignelse att få läsa dess frälsande sanningar eller lyssna till dem, då andra läsa. Men glöm inte, att vi måste höra för att följa dem, följa dem ända in i herdens famn.

Och du liten, som så länge du minnes tillbaka i ditt liv, fått av troende föräldrar lära dig knäppa dina händer och bedja i Jesu namn, förstår du din lycka och skattar du den som det högsta i livet? Ty det högsta och största i ett barns liv är att genom troende föräldrar ha blivit ställd inför Jesus Kristus, barnens bästa vän.

Låt Jesus för varje dag lägga sina händer välsignande på ditt huvud, och böj dig själv ned i bön och tillbedjan vid hans fötter. Det är hos honom du finner livets ro och lycka. Det är den gode herden, som ensam kan bevara dig från att gå vilse i världen och från att komma ut i synden och bliva riven av dess vilddjur.

Så samlen eder då, Sveriges barn, omkring den gode herden, lyssnen till hans röst och följn honom troget i livet! Då blir det en hjord av glada, lyckliga och fromma barn och en herde, Jesus, som över eder alla sträcker sin skyddande herdestav.

J. B. Gauffin.

Ett sommarminne från Kaschgar.

av L. E. HÖGBERG.

skolrummet i Kaschgar satt en liten skara barn från sju till tretton år, alla yra och lekfulla, som barn pläga vara och böra vara. Läraren är en muhammedan, klädd i en stor, vit turban samt en lång rock med gördel om livet. Han har ett ytterst sjäfullt ansikte och ett stort, yvigt, gråsprängt skägg. Med detta har han mycket besvär: mustascher-na måste han raka och klippa i full överensstämmelse med den lag, som Sara gav åt Abraham, och de få därför en gammal-

modig, konstig fason. För klippningen av det övriga skägget finnes en annan märkvärdig lag, som han under en mansålder strävat att följa. Nu har han brutit den lagen och klippt kanten av sitt skägg. Men då måste han taga reda på varje strå, som faller av.

Nu kommer lärarinnan till skolan. Hon är svensk och en kristen och vill försöka lära alla dessa barn att känna och älska sin frälsare, Jesus Kristus. Och alla de stora, svarta och bruna barnägonen tindra av glädje, då de få se

henne. Barnen fylka sig omkring henne, de minsta äro ivrigast att bilda en ring omkring sin lärarinna. Hon klappar en liten pys på huvudet, en liten flicka får en smekning på kinden, och en tredje ett nyp under hakan. Sedan hon hälsat på detta förtroliga sätt på dem alla, sätta de sig på sina platser, och snart lyssna alla med ett levande intresse till en berättelse ur bibliska historien. Många äro mycket läraaktiga och kunna redan sin bibliska historia lika väl, kanske bättre än många svenska barn. Sedan lärarinnan bedit till Gud, läsa alla barnen "Fader vår" i korus. Nu gå de till orgeln, och där sjunges av hjärtans lust några välkända sånger.

Men det blir så varmt och kvavt i skolan. Termometern visar över 50 grader Celsius i solen. Läraren blir trött och barnen börja se dåsiga ut. Ej under för resten att barnen längta ut. Mullbärsträden stå fulla med svarta och vita frukter, aprikoserna äro mogna, och det rödbruna vattnet porlar och forsar i alla kanaler, vilka skuggas av de djupgröna pilträden och den silvergråa "jigdan" — också ett slags träd. Det är då ej så roligt för de små att sitta inom fyra väggar och stava på de svåra arabiska bokstäverna. Nej, alla vilja ut och plocka mullbär, bada i kanalerna, leva friluftsliv och följa skördemännen ut på vetefälten för att liksom Rut plocka ax på lantmännens åkrar.

Den 24 juni fingo barnen sommarlov, och farbror och tant reste uppåt bergen på några veckor. Ni vilja måhända i tanken följa oss på den resan. Vi fara i ofjädrade åkdon ett par långa dagsresor och komma så till foten av Pamirbergen. Där finnes bland andra stora bergtoppar en, som heter Maztag ata och det betyder Isbergens fader. Den toppen är omkring 27,000 fot hög. Vad säger ni om en sådan snögubbe?

Nu är det dock sommar och fågelsång. Men först måste ni se på vår bostad. Vi träda genom den av ohyvlade plankor hopslagna dörren in i en

lerhydda, där väggar och jordgolv äro lika gråa. Mitt i rummet är en stor stolpe, som bär upp det platta taket, i vilket ett hål tjänstgör som fönster. Möblerna bestå av ett bord, en stol, en pall och ett par järnsängar samt några små järnkoffertar, som vi själva fört med oss.

Här är dock så lugnt och stilla, och vi trivas så bra. Se, så vacker utsikt vi ha genom dörren! Det frodiga vetet växer ända fram till huset. Och här är frisk vårgrönska överallt ända ned till ökenranden. Och där nedanför ligger ökenen såsom ett hav av sand, och oaserna likna öar. Från norr ser man en massa bergryggar skjuta fram, och i öster är utsikten så vidsträckt, att jord och himmel synas flyta samman.

Nu skola vi se, vad vi hava på andra sidan om stugan. Där är först en liten dal, lika grön och täck som dalarne i Sverige, ja, vi sakna icke ens de vackra ängsblommorna. Men längre bort resa sig stora, höga berg, som äro bruna, gråa och svarta till färgen. O, sådana vilda toppar och tvära branter!

Men där titta fram några granar och kinesiska enar. Huru kunna de klänga sig fast på dessa vilda branter? De påminna oss om fosterlandet. Men långt bort i fjärran och högt uppe bland molnen lyser fram någonting bländande vitt — vad kan det vara? Jo, det är de evigt snöklädda bergen, som även mitt i sommaren behålla sin vita skrud.

Nu bryter solen fram och skingrar molnen. Glansen från dess strålände öga faller på det gråa bergets vita turban, och då blir det så varmt, så varmt. Vid dess fot törstar och försmäktar hela naturen, men från bergets gråbruna branter rulla nu stora, klara droppar, likt tårar av medömkan med den törstande jorden.

Dropparna samlas för att taga reda på sin uppgift i världen. De hålla ett stort möte och komma till denna slutsats: "Gud har skapat oss till välsignelse, och välsignelse vilja vi sprida."

(Forts.)

Något om Japan.

Med flera teckningar.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Hon sköter visserligen om hemmet, men ej som mannens jämbördiga maka utan snarare som hans första tjänarinna. Han intar sina måltider ensam, hon

sig. Till och med kejsarinnan är ej befriad från denna uppsättning, utan måste betjäna kejsaren på flera sätt.

På allra senaste tiden har i de högsta kretsarna och bland dem, som ivra för införande av europeisk kultur i landet, stora förändringar inträtt i kvinnans ställning, så har ock skett i de kristna familjerna. Där aktas kvinnan såsom mannens jämlike.

Japanernas arbetsförmåga och arbetsskicklighet äro beundransvärda, likaså deras uthållighet. Det arbetas med kraft och allvar över hela landet, i städerna såväl som ute i bygderna. Arbetslönerna äro inte en fjärdedel av vad en svensk arbetare erhåller. Men inkomsten räcker ändå till, emedan japanen har små behov.

Under de senaste tjugufem åren ha japanerna utvecklat en otrolig energi för att upparbeta den inhemska industrien och utveckla sin handel. Det är isynnerhet staden Osaka, som tagit ledningen härvid.

Redan på långt håll ser man trakten insvept i tjock rök, och snart får man se höga skorstenar och väldiga röda fabriksbyggnader träda fram ur röken. Man närmar sig hastigt en svart järnvägsstation och konduktören ropar Osaka. Det vimlar av folk, som beskäftigt tränga

JAPANSKOR PÅ PROMENADEN.

har att passa upp honom. Hon måste sy och tvätta hans kläder samt hjälpa honom, då han klär av och på

sig förbi varann. Kulis bjuda den resande sin hjälp och vilja draga honom i sin lätta rickshaw till hotellet.

Gatorna i Osaka likna gatorna i varje annan japansk stad. Överallt dessa låga, nätta envåningshus med sin lilla trädgård åt gårdssidan, där liljor och krysantemum prunka och dofta. Åt gatan äro husen förvandlade till öppna butiker och alla möjliga hantverkshus. Här arbetar en skomakare ivrigt med både händer och fötter att förfärdiga de egendomliga japanska skorna, strax intill stå hans hustru och

I huset intill arbetas på att förfärdiga de fina nu så modärna halmmattorna. Här bredvid ser man dem arbeta med sammansättningen av de bekanta parasollerna av bambu och papper, och här målas de kända träpjäserna, askar och dosor och lådor i olika storlek men i samma form, så att de noga passa in i varann. Här se vi tillverkningen av miljoner dockor och andra leksaker.

JAPANSK SKOBOD.

döttrar och försälja dem till män och kvinnor, som komma för att prova och att köpa.

I nästa hus se vi, huru de små japan-skorna tillverka solfjädrar. Bambuspröten klyvas, poleras och målas samt fogas samman till dessa nätta tingestar, som sedan i hundratals miljoner exemplar exporteras och säljas över hela världen och leda ned miljontals kronor i Osaka-in-vånarnes fickor.

Men isynnerhet har målade japanska porslinsvaser vunnit ryktbarhet över hela världen, och man känner sådana firmors namn ända till vårt land. Man kunde ju tro, att dessa dyrbara porslinsvaser tillverkades i ett ståtligt palats, och att de skicklige målarna vore förnäma professorer. Men ingalunda. Här i ett enkelt trähus sitter en anspråklös arbetare och målar med en beundransvärd finhet och färg-

JAPANSK SKOMAKARE.

TRÖSKNING AV SÄD FÖR BEREDNING AV HALMMATTOR.

prakt dessa porsliner, som äro världsberömda och icke kunna utföras lika fint och konstnärligt i vår världsdel.

Konstnärerna äro enkla unga män, som inte alls veta om sin storhet. De sitta halvnakna nedhukade på sina ben och arbeta sexton timmar om dagen, och i dagspenning erhålla de en "yen" ungefär två kronor i svenskt mynt. Få betalas högre, medan de flesta arbetare som sysselsättas med hemindustri få ungefär en krona. Fabriksarbetarna få nöja sig med femtio öre, de kvinnliga arbeterskorna, som brodera och måla, nå ej högre än till fyrtio öre, och lärflickorna få bara tio öre om dagen. Sådana lågt avlönade arbetare och arbe-

terskor finnas i Osaka i hundratusental. Staden har nära en miljon invånare.

Men var ligga fabriker? Såsom jag förut sagt utanför staden. Bland fabriker-na är det synnerligast två, som äro berömda, arsenalen och det kejsrerliga myntet. De skötas uteslutande av japaner. Med förvånande efterhärminingsförmåga ha de små vänliga människorna under sina studiefärder i Europa och Amerika på raka eller krokiga vägar lärt känna hemligheterna vid våra tillverkningsmetoder och sedan anlagt liknande fabriker i sitt fosterland för att göra sig oberoende av den främmande införseln.

(Forts.)

Sjunde budet.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Ja, då tänkte jag, att du skulle kunna tuga med alltihop. Låter du bli att gå omkring och sladdra om det till Pål och Per, så vill jag svara för, att vi få nytta av de penningarna."

"Men är det rätt, tycker du, Sven?"

"Ja, se, jag har räknat ut, att om det kommer någonting i tidningen om den här plånboken, så skall jag nog akta mig för att läsa i den. Och du läser ju aldrig tidningen, Marie. Och då vet vi ju ingenting. Skulle också folk gå och prata om, att en plånbok blivit tappad, så frågar vi inte hur den plånboken såg ut, och då kan vi ju aldrig veta, om det är just den som jag hittat."

"Ja, på det sättet kan vi då varken bli tjuvar eller lögnare", sade hustrun tankfullt.

"Med de där penningarna kan jag betala i handelsboden, Marie."

"Ja, det ser verkligen ut som om de skulle skickats till oss i rätta stunden nu, när vi har så ont om penningar."

Det var ju egentligen ingenting ovanligt, att de hade ont om penningar, det hade de alltid. Men i den tanken låg en liten ursäkt för den handling de stodo i begrepp att utföra, och den dödade samvetets röst.

"Nu tror jag i alla fall, att vi gör klokast att lägga in plånboken i byrålådan så länge. Skulle saken möjligen komma fram, så kan vi ju alltid reda ut den på något vis."

"Ja, låt oss gömma den", sade hustrun raskt.

Så lades då plånboken med pennin-garne i den översta lådan längst inunder allt det övriga och i det bortersta hörnet.

Mannen och hustrun hade varit så upp-tagna av denna angelägenhet, att de icke märkt, huru dörren sakta öppnats och en gestalt glidit in genom den. Gestalten var Per Johan, men vad han ville kom aldrig fram, ty han blev stående alldeles tyst och följde med ögonen föräldrarnas rörelser samt uppsnappade ett och annat av deras samtal.

Först då de stodo i begrepp att lämna rummet, varsnade modern honom.

"Hu, så rädd jag blev!" skrek hon.

"Vad går åt dig?" frågade mannen.

Hon svarade icke på frågan men grep häftigt tag om Per Johans arm.

"Står du här och spionerar på din mor, pojke?" ropade hon.

"Jag ville bara — bara —" började han. Men han kom inte längre, ty fa-

dern fattade honom i axeln och kastade ut honom i förstugan.

“Din lymmell!” röt han. “Ska vi nu inte få tala ett ord med varann, utan att du skall blanda dig i det? Så stor du är skall du få stryk, det kan du lita på. Har man nånsin sett maken till pojke?”

“Jag skulle ju bara be mor komma ut. Jag skulle — jag skulle” —

Medan gossen fick sina rapp, som enligt faderns mening var den enda tillfyllestgörande tuktan vid alla möjliga tillfällen, växte fram i hans sinne en förnimmelse av att föräldrarnas samtal därinne i kammaren var av sådan art, att det ej tålde ljuset. Vad kunde annars vara orsaken till, att de togo så häftigt vid sig, när de finga se honom, och att far slog så orimligt hårt?

Ett par dagar därefter kom Per Johan på väg från skolan till sitt hem. Solen sken och lyste på den vita snön, som bredde ut sig såsom ett vitt täcke över marken. Men Per Johan hade i dag ingen tanke på varken sol eller snö. Det var något, som så helt fyllde hans sinne, att det ej lämnade plats ens för några betraktelser över det härliga kälkbacksföret, något som annars varje rask pojke gläder sig över.

Man hade i dag läst det sjunde budet i skolan.

Det var visst icke så, att Per Johan först nu gjorde bekantskap med denna avdelning av livets grundlag. Han hade till och med kunnat läsa budet utantill i många år och det hade också förkla-

rats för honom i enlighet med Luthers lilla katekes. Det var egentligen inte alls svårt att komma ihåg. Men så som i dag hade han aldrig förstått detta bud. Aldrig hade han fattat, att det kunde tagas så personligt och att det var något som inte bara gällde andra människor utan tvärtom endast gällde en själv — gällde honom.

Och så gällde det far och mor. —

Det var då också underligt med den historien, som läraren berättat i dag.

“Där kommer en man gående framåt vägen” — hade han sagt. Det är far, som kommer från arbetet, det visste Per Johan. — “Han ser en plånbok ligga på dikeskanten och tar upp den för att undersöka den. Det är mycket penningar i den.” — “Måne det är mycket penningar i den, som är därhemma? undrar Per Johan. — “Mannen stoppar den i sin ficka och tänker: det här tiger jag med! Och när han kommer hem, gömmer han den —” i byrålådan, ja — “och han bär den inte till ägaren. Då är han ju en tjuv.”

En tjuv! Far en tjuv!

“Hans hustru vet det”, fortfor läraren, “hans barn kanske också.” — Ja, både mor och han själv visste ju om det. — “Och de säga ingenting till honom för att få honom att bära tillbaka penningarna. Då hjälpa de ju honom att gömma tjuvgodset och äro sålunda lika brottsliga som mannen själv.” (Forts.)

Prenumerationen fortfar!

Se anmälan i n:r 1—4.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 6—12 mars 1911.

M. 6. Joh. 11: 32—44. Lasarus upp-
väckes.

T. 7. v. 32. Marias djupa sorg och klagan.

O. 8. v. 33—35. Jesu deltagande i sorgen.

T. 9. v. 36—37. Martas och Marias vänner.

F. 10. v. 38—40. Jesus styrker tron hos Marta.

L. 11. v. 41—42. Tacksägelse och bön.
S. 12. v. 43—44. Han uppväcker Lasarus.

Söndagsskoltext för den 12 mars.

2 Söndagen i Fastan.

Lasarus uppväckes.

Joh. 11: 32—44.

Minnesvers: Joh. 11: 25. Jesus sade till henne: Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han skall leva, om han än dör.